

наследство мое и родина, мене въ даръ дарена,
широката земя, едничката земя — подъ мене!
А хвърлите ли надъ скалата — тамъ — на сѣнка
зрача,

край езерото, гдето хубава девойка плаче...»,
замлъкна той, сълза сълзата смѣня.

Сега тълпата слиза отъ върхътъ,
надолу, по-надолу вий се стрѣментъ пѣтъ,
и ето — на могилата се множеството спира,
и всѣки викъ и всѣки разговоръ замира.

Палачътъ съ мечъ стои — готовъ и твърдъ,
за сетенъ пѣтъ убиецътъ свѣта оглежда,
оглежда и въздъхва, погледъ свежда
и готви се за близка смъртъ.

Оголва шия, бѣла грѣдъ и свежда ликъ,
отдрѣпва се палачътъ — страшенъ мигъ,
пристѣпва пакъ и блѣсва мечъ
надъ колелото — надъ главата вече,
и скокъ, и втори скокъ — търкаля се главата,
а тѣлото се скланя къмъ земята.

Ахъ, въ чудната земя, въ земята мила,
въвъ своята люлка и въвъ своя гробъ — отъ ранно
детство

единствена родина, въ нея съ страшна сила —
въ широката земя, получена въ наследство —
кръвта синовна се е устремила.

Трошатъ се членовѣтъ, и гаснещото тѣло
надъ кола въ колелото преплетено е цѣло,
покой надъ колелото главата осѣни, —
тѣй царътъ на горитѣ привърши свойтъ дни,
и на лицето мъртво склони се сънъ последенъ.
А презъ деня безкраенъ край малката могила
се трупаше тълпата въ мъртвеца погледъ впила,
и чакъ когато слънце къмъ западъ ликъ приведе
и на главата мъртва се въ погледа усмихна,
на езерото широко вечерний брѣгъ притихна.